

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ କରିବା ପାଇଁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ତୁମେ ବର୍ତ୍ତମାନ କନିଷ୍ଠରୁ ଉତ୍ତମ ପୁରୁଷ ହେବାକୁ ଯାଉଛ, ଦେବତାମାନେ ସବୁଠାରୁ ଉତ୍ତମ ଅଟନ୍ତି ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଏଠାରେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ କେଉଁ ମେହନତ କରୁଛ ଯାହାକି ସତ୍ୟଯୁଗରେ କରିବ ନାହିଁ ?

ଉତ୍ତର:- ଏଠାରେ ଦେହ ସହିତ ଦେହର ସବୁ ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ଭୁଲି ଆତ୍ମ-ଆତ୍ମିକତା ହୋଇ ଶରୀର ଛାଡ଼ିବା ପାଇଁ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ବିନା ମେହନତରେ ବସି-ବସି ଶରୀର ଛାଡ଼ିଦେବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ପରିଶ୍ରମ ଅଥବା ଅଭ୍ୟାସ କରୁଛ କି ମୁଁ ଆତ୍ମା ଅଟେ, ମୋତେ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ପୁରୁଣା ଶରୀରକୁ ଛାଡ଼ି, ନୂଆ ନେବାକୁ ହେବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏହି ଅଭ୍ୟାସର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ପଡ଼ିବ ନାହିଁ ।

ଗୀତ:- ଦୂର ଦେଶ କା ରହେନେ ବାଲା...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମିଠା-ମିଠା ଆତ୍ମିକ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ପୁଣି ଥରେ ଅର୍ଥାତ୍ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ପରେ । ଏହାକୁ କୁହାଯାଉଛି ପୁଣି ଥରେ ଦୂରଦେଶର ବାସିନ୍ଦା ଆସିଛନ୍ତି ଅନନ୍ତର ଦେଶକୁ । ଏକଥା କେବଳ ସେହି ଜଣଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ହିଁ ଗାୟନ କରାଯାଉଛି, ତାଙ୍କୁ ହିଁ ସମସ୍ତେ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି, ଯିଏକି ଚିତ୍ତର ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କର କୌଣସି ଚିତ୍ତ ନାହିଁ । ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶକ୍ତିକରଙ୍କୁ ଦେବତା କୁହାଯାଉଛି । ଶିବ ଭଗବାନୁବାର କୁହାଯାଉଛି, ସେ ପରମଧାମରେ ରହୁଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ସୁଖଧାମରେ କେହି ଡାକୁ ନାହାଁନ୍ତି, ଦୁଃଖଧାମରେ ହିଁ ଡାକୁଛନ୍ତି । ସେ ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଏକଥା ତ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସାରା ବିଶ୍ୱ ଉପରେ ତୁମେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହୋଇ ରହିବ । ମଧ୍ୟମ, କନିଷ୍ଠ ସେଠାରେ କେହି ରହିବେ ନାହିଁ । ଉତ୍ତମରୁ ଉତ୍ତମ ପୁରୁଷ ଏହି ଶ୍ରୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଅଟନ୍ତି ନା । ଏମାନଙ୍କୁ ଏପରି ଶ୍ରୀ-ଶ୍ରୀ ଶିବବାବା ହିଁ କରିଛନ୍ତି । ଶ୍ରୀ-ଶ୍ରୀ ସେହି ଶିବବାବାଙ୍କୁ ହିଁ କୁହାଯାଉଛି । ଆଜିକାଲି ତ ସନନ୍ଦସୀମାନେ ମଧ୍ୟ ନିଜକୁ ଶ୍ରୀ-ଶ୍ରୀ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା ହିଁ ଆସି ଏହି ସୃଷ୍ଟିକୁ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ କରାଉଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସାରା ସୃଷ୍ଟିରେ କେବଳ ଉତ୍ତମରୁ ଉତ୍ତମ ପୁରୁଷମାନେ ହିଁ ରହିବେ । ଉତ୍ତମରୁ ଉତ୍ତମ ଏବଂ କନିଷ୍ଠରୁ କନିଷ୍ଠ ଫରକକୁ ତୁମେମାନେ ଏହି ସମୟରେ ହିଁ ବୁଝୁଛ । କନିଷ୍ଠ ମନୁଷ୍ୟ ନିଜର ନୀଚପଣିଆ ଦେଖାଇଥାନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଆମେ କ’ଣ ଥିଲୁ, ଏବେ ପୁନର୍ବାର ଆମେ ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ । ଏହା ହେଉଛି ସଂଗମଯୁଗ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ନୂଆ ହେବ । ପୁରୁଣାରୁ ନୂଆ, ନୂଆରୁ ପୁରୁଣା ନିର୍ଗତ ହୋଇଥାଏ । ନୂଆକୁ ସତ୍ୟଯୁଗ, ପୁରୁଣାକୁ କଳ୍ପଯୁଗ କୁହାଯାଉଛି । ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ଖାଣ୍ଡି ସୁନା, ଯିଏକି ସତ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ସତ୍ୟ ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ସିଏ ସବୁ କିଛି ସତ୍ୟ ବଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଏମାନେ ଯେଉଁ କଥା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଲିଙ୍ଗର ସର୍ବବ୍ୟସ୍ଥା ଅଟନ୍ତି, ଏହା ମିଥ୍ୟା ଅଟେ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମିଥ୍ୟା କଥା ଶୁଣ ନାହିଁ । ଖରାପ କଥା ଶୁଣ ନାହିଁ, ଖରାପ କଥା ଦେଖ ନାହିଁ... ରାଜ-ବିଦ୍ୟାର କଥା ଅଲଗା । ତାହା ଅଳ୍ପ କାଳର ସୁଖ ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ । ଅନ୍ୟ ଜନମ ନେଲେ ପୁଣି ନୂଆ ରୂପରେ ପଢ଼ିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତାହା ହେଉଛି ଅଳ୍ପକାଳର ସୁଖ । ଏହା ହେଲା ୨୧ ଜନମ, ୨୧ ପିଢ଼ି ନିମନ୍ତେ । ବୃଦ୍ଧ ଅବସ୍ଥାକୁ ପିଢ଼ି ବୋଲି କୁହାଯାଇଥାଏ । ସେଠାରେ କେବେ ଅକାଳମୃତ୍ୟୁ ହେବ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ ଦେଖ କିପରି ଅକାଳ ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇ ଚାଲିଛି । ଜ୍ଞାନରେ ମଧ୍ୟ ମରିଯାଉଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାଙ୍କ ହାତ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଏବେ କାଳ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ଜାଣିଛ ତାହା ହେଲା ଅମରଲୋକ, ଏହା ମୃତ୍ୟୁଲୋକ ଅଟେ । ସେଠାରେ ଯେତେବେଳେ ବୁଢ଼ା ହୋଇଯିବେ ତେବେ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେବ ଯେ - ମୁଁ ଏହି ଶରୀର ଛାଡ଼ି ଯାଇ ପିଲା ହୋଇ ଜନ୍ମ ନେବି । ବୃଦ୍ଧ ଅବସ୍ଥା ପୂର୍ବରୁ ହେଲେ ଶରୀର ଛାଡ଼ି ଦେବେ । ନୂଆ ଶରୀର ମିଳିବ ତାହା ତ’ ଭଲ କଥା ନା । ବସୁ-ବସୁ ଖୁସିରେ ଶରୀର ଛାଡ଼ି ଦେଇଥାନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ସେହି ଅବସ୍ଥାରେ ରହି ଶରୀର ଛାଡ଼ିବା ପାଇଁ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ଏଠାରେ ଯାହା ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି ସେଠାରେ ପୁଣି ସାଧାରଣ ହୋଇଯିବ । ଏବେ ଦେହ ସହିତ ଯାହା କିଛି ଅଛି ସବୁ କିଛି ଭୁଲି ଯିବାକୁ ହେବ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବିବାକୁ ହେବ, ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ଛାଡ଼ିବାକୁ ହେବ । ନୂଆ ଶରୀର ନେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆତ୍ମା ସତତପ୍ରଧାନ ଥିଲା ତେଣୁ ସୁନ୍ଦର ଶରୀର ମିଳିଥିଲା । ପୁଣି କାମ ଚିତାରେ ବସିବା ଦ୍ୱାରା କଳା ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଗଲା, ତେଣୁ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ଶ୍ୟାମଳ ମିଳିଲା, ସୁନ୍ଦରରୁ ଶ୍ୟାମଳ ହୋଇଗଲେ । କୃଷ୍ଣାଙ୍ଗ ନାମ ତ କୃଷ୍ଣ ହିଁ ଅଟେ ପୁଣି ତାଙ୍କୁ ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର କାହିଁକି କହୁଛନ୍ତି ? ଚିତ୍ତରେ ମଧ୍ୟ କୃଷ୍ଣାଙ୍ଗ ଚିତ୍ତକୁ ଶ୍ୟାମଳ କରିଦେଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଅର୍ଥ କିଛି ବି ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ସେଠାରେ ସତତପ୍ରଧାନ ଥିଲେ ତେଣୁ ସୁନ୍ଦର ଥିଲେ । ଏବେ ତମୋପ୍ରଧାନ ତେଣୁ ଶ୍ୟାମଳ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ସତତପ୍ରଧାନକୁ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ, ତମୋପ୍ରଧାନକୁ କନିଷ୍ଠ କୁହାଯିବ । ବାବା ତ ସଦା ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି । ସେ ସୁନ୍ଦର କରାଇବା ପାଇଁ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ସିଏ ମୁସାଫିର ଅର୍ଥାତ୍ ଦୂରରୁ ଆସୁଥିବା ଯାତ୍ରୀ ଅଟନ୍ତି ନା । କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ଆସୁଛନ୍ତି, ନଚେତ୍ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ନୂଆ କିଏ କରିବ! ଏହା ତ ପତିତ ବିକାରୀ ଦୁନିଆ ଅଟେ । ଏହି ସବୁ କଥାକୁ ଦୁନିଆରେ କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ବାବା ଆମକୁ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ କରିବା ପାଇଁ ରାଜଯୋଗର ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ପୁନର୍ବାର ଦେବତା ହେବା ପାଇଁ ଆମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଛୁ । ତୁମେ ସଂଗମଯୁଗୀ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଟ । ଦୁନିଆ ଏକଥା ଜାଣିନାହିଁ ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସଂଗମଯୁଗ ଚାଲିଛି । ଗାୟତ୍ରରେ କଳ୍ପର ଆୟୁଷ ଲକ୍ଷ

ଲକ୍ଷ୍ୟ ବର୍ଷ ଲେଖିଦେଇଛନ୍ତି ତେଣୁ ଭାବୁଛନ୍ତି କଳିଯୁଗ ତ ଏବେ ପିଲା ଅଟେ ଅର୍ଥାତ୍ ଏବେ ଆରମ୍ଭମାତ୍ର । ଏବେ ତୁମେ ଅନ୍ତରର ସହିତ ଅନୁଭବ କରୁଛ ଯେ — ଆମେ ଉତ୍ତମରୁ ଉତ୍ତମ, କଳିଯୁଗୀ ପତିତରୁ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ପବିତ୍ର, ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବା ପାଇଁ ଏଠାକୁ ଆସୁଛୁ । ଗର୍ଭନ୍ଦରେ ମଧ୍ୟ ମହିମା ଅଛି - ମଇଳା ବସ୍ତ୍ରର (ପତିତ ଆତ୍ମାକୁ) ସଫା କରାଯାଇଛି । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁମାନେ ଗର୍ଭନ୍ଦ (ଶିଶୁ ଧର୍ମର ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ରର) ପଢୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଅର୍ଥ ରୁଚି ନାହାନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ତ ବାବା ଆସି ସାରା ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟ ମାତ୍ରକୁ ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ସେହି ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛ । ବାବା ହିଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହି ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଢ଼ଞ୍ଚାନ ଆଉ କେହି ଜାଣି ହିଁ ନାହାନ୍ତି । ବାବା ହିଁ ଢ଼ଞ୍ଚାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ସେ ସତ୍ୟ, ଚୈତନ୍ୟ, ଅମର ଅଟନ୍ତି । ପୁନର୍ଜନ୍ମର ରହିତ ଅଟନ୍ତି । ସେ ଶାନ୍ତି, ସୁଖ, ପବିତ୍ରତାର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ହିଁ ଡାକୁଛନ୍ତି ଯେ ଏଠାକୁ ଆସି ଏହି ବର୍ଷା ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ପଦତି ଦିଅ । ତୁମକୁ ଏବେ ବାବା ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ବର୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହା ଅବିନାଶୀ ପାଠପଢା ଅଟେ । ଶିକ୍ଷାଦାତା ମଧ୍ୟ ଅବିନାଶୀ ବାବା ଅଟନ୍ତି । ଅଧାକଳ୍ପ ପାଇଁ ତୁମେ ରାଜ୍ୟ ପାଉଛ ପୁଣି ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ହୋଇଯାଉଛି । ଅଧାକଳ୍ପ ରାମରାଜ୍ୟ, ଅଧାକଳ୍ପ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଚାଲୁଛି ।

ପୁରାଣଠାରୁ ମଧ୍ୟ ପୁରିଷ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି କାହିଁକି ନା ସେ ହିଁ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସବୁ ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତ କରି ଅସରନତି ସୁଖକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ନିଶ୍ଚୟର ସହିତ କହୁଛ ସେ ଆମର ପୁରାଣଠାରୁ ପୁରିଷ ପାରଲୌକିକ ପିତା ଅଟନ୍ତି । ଆତ୍ମାକୁ ପୁରାଣ ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ସବୁ ମନୁଷ୍ୟ ମାତ୍ରକେ ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ଅଧାକଳ୍ପ ପାଇଁ ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତ କରି ଶାନ୍ତି ଏବଂ ସୁଖ ସିଏ ହିଁ ଦେଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ପୁରାଣଠାରୁ ପୁରିଷ ହେଲେ ନା । ତୁମେ ଜାଣିଛ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଆମେ ସଦା ସୁଖୀ ରହିବୁ । ବାକି ସମସ୍ତେ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଚାଲିଯିବେ । ପୁଣି ରାବଣ ରାଜ୍ୟରୁ ଦୁଃଖ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି । ଏହା ଦୁଃଖ ଏବଂ ସୁଖର ଖେଳ ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ ଏହିଠାରେ ହିଁ ସତ୍ୟ-ସତ୍ୟ ସୁଖ, ପୁଣି ସତ୍ୟ-ସତ୍ୟ ଦୁଃଖ ମିଳୁଛି । କିନ୍ତୁ ନାଁ, ତୁମେ ଜାଣିଛ ସଂସାର ଅଲଗା, ନର୍କ ଅଲଗା । ସଂସାରର ସ୍ୱାଧୀନା ପିତା ଅର୍ଥାତ୍ ରାମ କରୁଛନ୍ତି, ନର୍କର ସ୍ୱାଧୀନା ରାବଣ କରୁଛି, ଯାହାକୁ ବର୍ଷ-ବର୍ଷ ଧରି ଜଳାଇ ଆସୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କାହିଁକି ଜଳାଉଛନ୍ତି ? ତାହା କେଉଁ ପ୍ରକାର ଦିନିଷ ? କିଛି ହେଲେ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । କେତେ ଖରବ କରୁଛନ୍ତି । କେତେ କାହାଣୀ ବସି ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ରାମଙ୍କର ସୀତା ଭଗବତୀକୁ ରାବଣ ନେଇଗଲା । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ଭାବୁଛନ୍ତି ଏହିପରି ହୋଇଥିବ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ସମସ୍ତଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟକୁ ଜାଣିଛ । ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ଢ଼ଞ୍ଚାନ ରହିଛି । ସାରା ବିଶ୍ୱର ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳକୁ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ମାତ୍ର ଜାଣିନଥିବେ । ଏକଥା କେବଳ ବାବା ହିଁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱର ରଚୟିତା ମଧ୍ୟ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ବିଶ୍ୱ ତ ରହିଛି, ବାବା କେବଳ ଆସି ଢ଼ଞ୍ଚାନ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ସୃଷ୍ଟିକର କିପରି ଘୁରୁଛି । ଭାରତରେ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମଣୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା ପୁଣି କ'ଣ ହେଲା ? ଦେବତାମାନେ କ'ଣ କାହା ସହିତ ଲଢ଼େଇ କରିଥିଲେ କି ? ସେପରି କିଛି ନୁହେଁ । ଅଧାକଳ୍ପ ପରେ ରାବଣରାଜ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି ତେଣୁ ଦେବତାମାନେ ବାମନାବତାର (ବିକାରୀମାନଙ୍କୁ) ଚାଲି ଯାଉଛନ୍ତି । ବାକି ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଯୁଦ୍ଧରେ କେହି ହରାଇ ଦେଇଛି । ଏଠାରେ ସୈନ୍ୟବାହିନୀ ଆଦିର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ନା ଲଢ଼େଇ ଦ୍ୱାରା ରାଜ୍ୟ ନେଉଛନ୍ତି, ନା ହରାଉଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ତୁମେ ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ପବିତ୍ର ହୋଇ ପବିତ୍ର ରାଜ୍ୟ ସ୍ୱାଧୀନ କରୁଛ । ବାକି ହାତରେ କୌଣସି ହିଂସାର ଦିନିଷ ଅର୍ଥାତ୍ ଅସ୍ତ୍ର ଶସ୍ତ୍ର ଆଦି ନାହିଁ । ଏହା ହେଲା ଡବଲ ଅହିଂସା । ପ୍ରଥମତଃ ପବିତ୍ରତାର ଅହିଂସା, ଦ୍ୱିତୀୟରେ ତୁମେ କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେଉନାହିଁ । ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ହିଂସା ହେଉଛି କାମ ବିକାର ଯାହାକି ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତ ଦୁଃଖ ଦେଉଛି । ରାବଣର ରାଜ୍ୟରେ ହିଁ ଦୁଃଖ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି । ରୋଗ ଆଦି ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯାଉଛି । ଏଠାରେ କେତେ ଜେର ରୋଗମାନ ରହିଛି । ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଓଷଧ ବାହାରି ଚାଲିଛି । ସମସ୍ତେ ରୋଗୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ନା । ତୁମେ ଏହି ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ନିରୋଗୀ ହୋଇଯାଉଛ । ସେଠାରେ ଦୁଃଖ ଅଥବା ବେମାରୀର ଚିହ୍ନ-ବର୍ଣ୍ଣ ନଥାଏ । ସେଥିପାଇଁ ତୁମେ ପାଠ ପଢୁଛ । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଭଗବାନ ଆମକୁ ପାଠ ପଢାଇ ଭଗବାନ ଭଗବତୀ କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ପାଠପଢା ମଧ୍ୟ କେତେ ସହଜ । ଅଧ୍ୟାୟ ୪୫ ମିନିଟ୍ରେ ସାରା ଚକ୍ରର ଢ଼ଞ୍ଚାନ ବୁଝାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ୮୪ ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ କିଏ-କିଏ ନେବେ ଏକଥା ତୁମେ ଜାଣିଛ ।

ଭଗବାନ ଆମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି, ସେ ହେଉଛନ୍ତି ନିରାକାର । ତାଙ୍କର ପ୍ରକୃତ ନାମ ହେଲା ଶିବ । ସିଏ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ଅଟନ୍ତି ନା । ସମସ୍ତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣକାରୀ, ସଦଗତି ଦାତା ଉତ୍ତରୁ ଉତ୍ତ ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଉତ୍ତରୁ ଉତ୍ତ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ପାଠପଢାଇ ହୋସିଆର ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରବୀଣ କରାଇ ଏବେ କହୁଛନ୍ତି ଯାଇ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପଢାଅ । ଏହି ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର-କୁମାରୀମାନଙ୍କୁ ଶିବବାବା ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତୁମକୁ ପୋଷ୍ୟ କରିଛନ୍ତି । ପ୍ରଜାପତି ବ୍ରହ୍ମା କେଉଁଠାରୁ ଆସିଲେ ? ଏହି କଥାରେ ହିଁ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱରେ ପଡୁଛନ୍ତି । ଏହାଙ୍କୁ ପୋଷ୍ୟ କରିଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି ବହୁତ ଜନ୍ମର ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ... ତେବେ ବହୁତ ଜନ୍ମ କିଏ ନେଉଛନ୍ତି ? ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମଣୀ-ନାରାୟଣ ହିଁ ପୁରା ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ପାଇଁ ଶ୍ଯାମ ସୁନ୍ଦର କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଆମେ ହିଁ ସୁନ୍ଦର ଥିଲୁ ପୁଣି ୨ କଳା କମ୍ ହୋଇଗଲା । କଳା କମ୍ ହୋଇ-ହୋଇ ଏବେ କଳାହୀନ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ପୁଣି ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ କିପରି ହେବେ ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ତୁମେ

ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ଯେ ଏହା ରୁଦ୍ର ଜଞ୍ଜନ ଯନ୍ତ୍ର ଅଟେ । ତେବେ ଯନ୍ତ୍ରରେ ତ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଆବଶ୍ୟକ । ତୁମେମାନେ ପରକୃତ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଟ ଯିଏକି ସତ୍ତ୍ୱ ଗୀତା ଶୁଣାଉଛ ସେଥିପାଇଁ ତୁମେ ଲେଖୁଛ ସତ୍ତ୍ୱ ଗୀତା ପାଠଗାଳି । ସେହି ଗୀତାରେ ତ ନାମ ହିଁ ବଦଳାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ହିଁ, ଯେଉଁମାନେ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ଯେପରି ଆସି ବରଷା ନେଇଥିଲେ ସେହିମାନେ ହିଁ ଆସିନେବେ । ତେବେ ତୁମେ ନିଜ ମନକୁ ପଚାର— ମୁଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବରଷା ନେଇପାରିବି ? ମନୁଷ୍ୟ ଶରୀର ଛାଡିଲେ ଖାଲି ହାତରେ ଯାଇଥାନ୍ତି, ସେହି ବିନାଶୀ ରୋଜଗାର ତ ସାଥୀରେ ଯିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ଶରୀର ଛାଡିଲେ ହାତ ଭରତଟି କରିଯିବ କାହିଁକି ନା ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ତୁମେ ନିଜର ରୋଜଗାର ଜମା କରୁଛ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ତ ସମସ୍ତ ରୋଜଗାର ମାଟିରେ ମିଶିଯିବ । ଏହା ଅପେକ୍ଷା ଆମେ କାହିଁକି ଚିନ୍ତାଧର୍ମ କରି ନଦେବୁ ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାଟ୍ଟକୁ ଦେଇ ନ ଦେବୁ । ଯିଏ ବହୁତ ଦାନ କରନ୍ତି ସେମାନେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜନ୍ମରେ ସାହୁକାର ହୋଇଥା'ନ୍ତି, କାହିଁକି ନା ଧନର ଚିନ୍ତାଧର୍ମ କରୁଛନ୍ତି ନା । ଏବେ ତୁମେ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଚିନ୍ତାଧର୍ମ କରୁଛ । ତୁମକୁ ଏହାର ପ୍ରତିଦାନ ସ୍ୱର୍ଗରୁ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ମିଳୁଛି । ସେମାନେ ତ ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମରେ ଅଳ୍ପକାଳ ପାଇଁ ହସ୍ତାନ୍ତର କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ତ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ହସ୍ତାନ୍ତର କରୁଛ । ବାବା ତ ଦାତା ଅଟନ୍ତି । ଏହା ଡରାମାନେ ନିର୍ଦ୍ଦୟାରିତ ହୋଇ ରହିଛି । ଯିଏ ଯେତିକି କରିବେ, ସିଏ ସେତିକି ପାଇବେ । ଦୁନିଆରେ ସିଧା ସଳଖ କେହି ଦାନ-ପୁଣ୍ୟ କରୁନାହାନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ଅଳ୍ପକାଳ ପାଇଁ ପ୍ରତିଦାନ ମିଳୁଛି । ଏଠାରେ ସିଧାସଳଖ ଭାବରେ ଦିଆଯାଉଛି । ଏବେ ସବୁ କିଛି ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ସ୍ୱାମୀନ୍ତର କରିବାକୁ ହେବ । ଏହାଟ୍ଟକୁ (ବ୍ରହ୍ମପାଟ୍ଟକୁ) ଦେଖ କେତେ ବାହାଦୁରୀ ଦେଖାଇଲେ । ତୁମେ କହୁଛ ସବୁ କିଛି ଈଶ୍ୱର ଦେଇଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏସବୁ ମୋତେ ଦେଇଦିଅ । ମୁଁ ତୁମକୁ ବିଶ୍ୱର ବାଦଶାହି ଦେବି । ବାବା ତ ତୁରନ୍ତ ଦେଇଦେଲେ । କିଛି ଭାବି ନଥିଲେ ସବୁ ଅଧିକାର ଦେଇଦେଲେ । ମୋତେ ବିଶ୍ୱର ରାଜପଦ ମିଳିବ, ସେହି ନିଶା ଚଢ଼ିଗଲା । ପିଲାମାନଙ୍କର କିଛି ହେଲେ ଖିଆଲ କରିନଥିଲେ । ଈଶ୍ୱର ଦାତା ଅଟନ୍ତି ତେବେ ପୁଣି କାହାର ଦାୟିତ୍ୱ ନେବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ହସ୍ତାନ୍ତର କିପରି କରିବାକୁ ହେବ - ଏହି ବାବାଟ୍ଟକୁ (ବ୍ରହ୍ମପାଟ୍ଟକୁ) ଦେଖ, ତାଟ୍ଟକୁ ଅନୁକରଣ କର । ପ୍ରଜାପତି ବ୍ରହ୍ମା ତ କରିଲେ ନା । ଈଶ୍ୱର ତ ଦାତା ଅଟନ୍ତି । ସେ ହିଁ ଏହାଟ୍ଟକୁ ଦ୍ୱାରା କରାଇଛନ୍ତି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ଆମେ ଆସିଛୁ ବାବାଟ୍ଟକଠାରୁ ରାଜପଦ ନେବା ପାଇଁ । ଦିନକୁ ଦିନ ସମସ୍ତ କମ୍ ହୋଇଚାଲିଛି । ଏପରି ବିପର୍ଯ୍ୟୟ ଆସିବ ଯେ ସେକଥା ନ କହିଲେ ଭଲ । ବ୍ୟୁତ୍ପାଦୀମାନଙ୍କର ନିଶ୍ଚିନ୍ତା ତ ହାତମୁଠା ଭିତରେ ରହିଥାଏ । କାଲେ ମରଣ ସମୟ ଆସିନାହିଁ । ସିପାହୀ (ପୋଲିସ୍)ଙ୍କର ମୁହଁ ଦେଖି ମନୁଷ୍ୟ ବେହୋସ ହୋଇଯାଇଥାନ୍ତି । ଆଗକୁ ଗଲେ (ପୋଲିସ୍) ବହୁତ ହଇରାଣ କରିବେ । ସୁନା ଆଦି କିଛି ମଧ୍ୟ ରଖିବାକୁ ଦେବେ ନାହିଁ । ବାକି ତୁମ ପାଖରେ କ'ଣ ରହିବ! ପଇସା ହିଁ ରହିବ ନାହିଁ ଯାହା ଦ୍ୱାରା କିଛି କିଣି ପାରିବ । ନୋଟ୍ ଆଦି ମଧ୍ୟ ଚଳିବ ନାହିଁ । ରାଜସ୍ୱ ବଦଳିଯିବ । ଶେଷ ସମୟରେ ବହୁତ ଦୁଃଖୀ ହୋଇ ମରିବେ । ବହୁତ ଦୁଃଖ ପରେ ପୁଣି ସୁଖ ଆସିବ । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ନିର୍ଦ୍ଦୋଷୀ ହତ୍ୟାର ଖେଳ । ପ୍ରାକୃତିକ ବିପର୍ଯ୍ୟୟ ମଧ୍ୟ ହେବ । ତାହା ପୂର୍ବରୁ ବାବାଟ୍ଟକଠାରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭବିଷ୍ୟତର ଅର୍ଥାତ୍ ବରଷା ତ ନେବା ଦରକାର । ଯଦିଓ ଚାଲୁଛ, ବୁଲୁଛ, କେବଳ ବାବାଟ୍ଟକୁ ମନେପକାଇଲେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ । ବାକି ବିପଦ ତ ବହୁତ ଆସିବ । ଅନେକ ହାସ୍-ହାସ କରିବେ । ତୁମକୁ ବରତ୍ତମାନ ଏଭଳି ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଏକମାତ୍ର ଶିବବାବା ହିଁ ମନେ ରହିବେ । ତାଟ୍ଟକୁ ସ୍ମୃତିରେ ହିଁ ରହି ଶରୀର ଛାଡିବ ଆଉ କେହି ମିତର ସମ୍ବନ୍ଧୀ ଯେପରି ମନେ ନ ପଡିବେ । ଏହି ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ପଡିବ । ବାବାଟ୍ଟକୁ ହିଁ ସମରଣ କରି ନାରାୟଣ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଏହି ଅଭ୍ୟାସ ବହୁତ କରିବାକୁ ହେବ । ନଚେତ୍ ବହୁତ ପଶ୍ଚାତାପ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଆଉ କାହାର ସ୍ମୃତି ଆସିଲେ ଫେଲ ହୋଇଯିବ । ଯିଏ ପାସ୍ ହେବେ ସେମାନେ ବିଜୟ ମାଳାରେ ଗୁନ୍ଥା ହେବେ । ତେଣୁ ନିଜକୁ ପଚାରିବା ଭରିତ, ମୁଁ ବାବାଟ୍ଟକୁ କେତେ ସମୟ ସମରଣ କରୁଛି ? କିଛି ବି ହାତରେ ଥିଲେ ତାହା ଅନ୍ତକାଳରେ ମନେ ପଡିବ । ହାତରେ ନଥିଲେ ମନେ ମଧ୍ୟ ପଡିବ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋ ପାଖରେ ତ କିଛି ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । ଏସବୁ କିଛି ମୋର ଜିନିଷ ନୁହେଁ । ସେହି ଜଞ୍ଜନ ବଦଳରେ ଏହି ଜଞ୍ଜନ ନିଅ ତେବେ ୨୧ ଜନ୍ମ ନିମନ୍ତେ ବରଷା ମିଳିଯିବ । ନଚେତ୍ ସ୍ୱର୍ଗର ରାଜପଦ ହରାଇ ଦେବ । ତୁମେ ଏଠାକୁ ଆସୁଛ ବାବାଟ୍ଟକଠାରୁ ବରଷା ନେବା ପାଇଁ । ତେଣୁ ପବିତ୍ର ତ ନିଶ୍ଚୟ ହେବାକୁ ପଡିବ । ନଚେତ୍ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରି ହିସାବ-କିତାବ ରୁକ୍ତ କରିଯିବାକୁ ହେବ । ପଦ ମଧ୍ୟ କିଛି ମିଳିବ ନାହିଁ । ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିଲେ କୃଷ୍ଣାଟ୍ଟକୁ ନିଜ କୋଳରେ ଖେଳାଇ ପାରିବ । କଥାରେ କହିଥା'ନ୍ତି ନା କୃଷ୍ଣାଟ୍ଟକୁ ପରି ସ୍ୱାମୀ ଅଥବା ସନ୍ତାନ ମିଳୁ । କେହି ତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିଥା'ନ୍ତି, କେହି ପୁଣି ଓଲଟା-ସିଧା କଥା କହିଥା'ନ୍ତି । ଆରୁ—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲିଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାତାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ବ୍ରହ୍ମପା ବାବା ଯେପରି ନିଜର ସବୁ କିଛି ହସ୍ତାନ୍ତର କରି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଧିକାର ବାବାଟ୍ଟକୁ ଦେଇଦେଲେ, କିଛି ଚିନ୍ତା କଲେ ନାହିଁ, ସେହିପରି ବ୍ରହ୍ମପାବାବାଟ୍ଟକୁ ଅନୁକରଣ କରି ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ପ୍ରାରବ୍ଧ ଜମା କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ଅନ୍ତକାଳରେ ଏକମାତ୍ର ବାବାଟ୍ଟକୁ ବିନା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଜିନିଷ ଯେପରି ମନେ ନ ପଡିବ । ମୋର କିଛି ନୁହେଁ, ସବୁ କିଛି ବାବାଟ୍ଟକର । ଅଲଫ୍ ଏବଂ ବେ, (ବାବା ଏବଂ ସମ୍ପଦତ୍ତି) ଏହି ସ୍ମୃତି ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ତିମ ପରୀକ୍ଷାରେ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ

ହୋଇ ବିଜୟ ମାଳାରେ ଆସିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:-

ଲଭ୍ ଏବଂ ଲଭ୍ଲୀନ ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ ଦ୍ଵାରା ସବୁକିଛି ଭୁଲି ସଦା ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ ।
ଯଦି କରମରେ, ବାଣୀରେ, ସମ୍ବନ୍ଧ-ସମ୍ପର୍କରେ ଲଭ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ନେହ ଏବଂ ସମ୍ମତି ବା ସ୍ଥିତିରେ ସର୍ବଦା ଲଭ୍ଲୀନ ରହିବ ତେବେ ସବୁକିଛି ଭୁଲି ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇଯିବ, କାରଣ ସ୍ନେହ ହିଁ ବାବାଢ଼ଙ୍କର ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ କରାଇଥାଏ ଏବଂ ସର୍ବସ୍ଥ ଉତ୍ସାହୀ କରାଇଥାଏ । ଏହିଭଳି ସ୍ନେହର ବିଶେଷତା ଦ୍ଵାରା ବା ଲଭ୍ଲୀନ ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ରହିବା ଦ୍ଵାରା ହିଁ ସର୍ବଆତ୍ମମାନଢ଼ଙ୍କର ଲଭ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଭାଗ୍ୟକୁ ଜାଗ୍ରତ କରିପାରିବ । ଏହି ଲଭ୍ ହିଁ ଲଭ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଭାଗ୍ୟରେ ପଡ଼ିଥିବା ତାଲାର ଚାବୀ । ଏହା ମାଷ୍ଟର କୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଯେକୌଣସି ତାଲାକୁ ଖୋଲିପାରୁଥିବା ଚାବୀ ଅଟେ । ଏହା ଦ୍ଵାରା କିପରି ବି ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଆତ୍ମାକୁ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ କରିପାରିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:-

ନିଜର ପରିବର୍ତ୍ତନର ସମୟ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କର, ତେବେ ବିଶ୍ଵ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆପେ ଆପେ ହୋଇଯିବ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***